

Universitätsbibliothek Wuppertal

Linguarum Vett. Septentrionalium Thesaurus Grammatico-Criticus Et Archæologicus

Hickes, George

Oxoniae, 1705

Caput septimum. De verbo

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1559)

cumenta; quæ nobis aliisque satisfacere possent; sed cum ea nobis subduxerit superiorum tem-
 porum imprudentia, cogimur pauculis illis acquiescere, quibus anni enneadecaeteridis in ca-
 lendario *Runico* discernuntur. eæ autem notæ ultra novendecim non progrediuntur; cum plu-
 res non requireret periodi istius ratio. sed cum vigenarius numerus *Scandianis* maxime fuerit
 rotundus; & nihil illis frequentius, quam per vigenas computare, vigenariâ etiam notâ illos
 usos fuisse extra dubium est. An deinde novendecim istarum repetitione, & ad vigenariam ad-
 ditione, numerorum rationem continuaverint, vel integris vocabulis numerum quemque ex-
 presserint, indictum relinquere malo, quam conjecturis incertis lectorem circumducere.

CAPUT SEPTIMUM.

De Verbo.

DUO sunt verba substantiva apud *A. Saxones*; ut apud *M. Gothos*, *Franco-Gothicæ* & veteris
Scandico-Gothicæ conservatores *Islandos*; quorum ope formatur vox passiva; beon i pe-
 ran, *Gothicè* VISAN esse; & peorþan vel zepeorþan, *Gothicè* VLIKΦAN, fieri:

Modus indicativus.

	Num. sing.	Num. plur.
Temp. præf.	Com, sum. eapτ, es. yr i yr, ests	rýnb i rýnb, sumus. rýnb i rýnb, estis. rýnb i rýnb, sunt.

II. Pro com legitur eam & am in cod. evang. interlin. *Cott.* & istiusmodi *Saxonico-barbaris*.
 beom etiam non raro occurrit in cod. *Cott.* pro com: ut, ðer ic am i beom in middum heora,
 ibi sum in medio eorum, Matth. xviii, 20. beom autem videtur euphonice dictum pro beon i
 beone, à beon, esse, ut dom facere vel faciam pro don, à don vel doan, agere, facere: hþæt þonn
 dom ic, quid igitur faciam? Matth. xxvii, 22. Ex beom iterum fit beo, sum. ðýz, & rý etiam
 usurpatur pro com: ut, hþeþer ic hýt rý, nunquid ego sum? Matth. xxvi, 25. Pro eapτ, *Cim-*
brice ext, à prima persona er, sum, fere nunquam non occurrit apþ, in cod. evang. *Cott.* ðu
 apþ vel apþ þu se þe to-cýmende pær, tu es qui venturus? Matth. xi, 3. Occurrit etiam biτ:
 ut, fader ureþ þu apþ vel þu biτ in heorþnum, pater noster, qui es in cælis, Matth. vi, 9.
 Biþ vel byþ, & rýz, rý, pariter occurrunt pro yr: ut, Ðat roþlice þrom þæm porþum manig-
 þalþa yr i biþ, quod autem his abundantius est, vel his verbis, cod. *Cott.* hþæne reczaf menn
 þ rý manner runu, quem dicunt homines, esse filium hominis, Mat. xvi, 13, 15. hæt nan æpýrē
 ne rýz, non esse resurrectionem, Matth. xxii, 23. pro rýnb, sumus, rýnt, rýndon, rýnbun, &
 rýn, Matth. vi, 1, 2, 25. pro rýnb, sunt, beoþ, ut híz beoþ innane þearfende pulþar, intus
 sunt lupi rapaces, Matth. vii, 15. Pro tribus etiam rýnb, frequenter occurrit biþon in cod.
Cott. ut, eadige biþon þirþume, beati pacifici. eadige biþon þa þe gemænar nu. þorþon þa ze-
 þroepþed biþon, beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. sic zepýlled biþon, saturabuntur.
 biþon, autem contractum videtur à beoþon, ut beoþ euphonice à beonþ, quod denuo à beonoþ
 factum videtur. pro rýnb, sunt, etiam frequens legitur apon in cod. *Cott.* ut, pe apon vel bi-
 þon zelofað, perimus, Matth. viii, 25. eadige apon ze miþ þý ýfel hia zecuoebaf iuh, beati
 estis cum maledixerint vobis. pro apon zie, vel apon ze, non raro legitur abjecta n finalis
 apo ze, & per coalescentiam utriusque vocis, apoze: ut, 7 of zepedo huæt zemenbe apoze,
 & de vestimento quid solliciti estis, Matth. vi, 28. mape monige apoze be him, plures estis il-
 lis. zetalob apon vel rint, numerati estis, Matth. x, 30. And huon apon þa þe onþinder þa
 ilco, & pauci sunt, qui inveniunt eam, Luc. vii, 14. Legitur etiam & rie pro rint, estis: ut,
 zie apon vel rie leht midban zeapþer, vos estis lux mundi. quod autem ad apon istud attinet,
 unde antiquum nostrum aru, quod nunc est are, manifeste formatur à ² Cimbrico illo iā, er,
 quod in plurali facit iRNY, erum, iRNE, erud, iRN, eru. Et notandum est, quod nonnunquam
 scribitur apun: ut, ne þa þe þenbed apun, non qui missi sunt, Præfat. Hieronymi, in codice *Cot-*
toniano. Quod autem aru vel arne in usu olim fuit apud nostros, probat istud *Satyrographi*,

Right so flatterers and soles arne the fendes disciples,
 To entice men, through hir tales, to sinne and harlottrye.

Sic in *Boethio Chauceriano*. Heeres hore aren had overtimeliche upon my head. Verum

¹ Vide capituli octavi regulam primam. ² Vide Grammaticæ *Islandicæ* caput octavum.

ne exemplorum multitudine obtundam potius, quam instituiam studiosum lectorem, en paradigma quoddam, in quo quis uno intuitu omnem varietatem cujusque personæ facile poterit perlustrare.

Numerus singularis.			Numerus pluralis.		
Com, eam, am,	earc, apð,	ýr, ír, býþ,	rýnb, rýnb, rýnt, rín, ríen, ríe,		
beom, beo, ar,	býrc, er,	bíþ, rí,	rýnbón, rýnbun, apon, bíþon,		
rý, rí, sum.	rí, es.	est.	beoþ, sumus, estis, sunt.		

III. Temp. præter. imperf.	pær, eram.	pærnon, un, eramus.
	pærpe, eras.	pærnon, un, eratis.
	pay, erat. R. PÆR, war.	pærnon, un, erant.

Notandum autem hic est in verbis *Anglo-Saxonicis*, præteritum, & plusquam perfectum idem esse cum imperfecto, adeo ut pær etiam significet, *fui, fueram*; pro pær, pærpe, pærnon, scribuntur in *Dano-Saxonicis*, præsertim in cod. evang. interlin. *Cott.* pær, uuef, vier, væf, pepe, peþnon. Pro pærnon, legitur quandoque pærnum, & poeþnon, in codicibus *Dano-Saxonicæ* dialecto scriptis.

IV. Tempus futurum.	Beo, ero.	beoð, erimus.
	býrc, eris.	beoð, eritis.
	býð, erit.	beoð, erunt.

Beo, formatum per aphæresin euphonicam à beom, ut bo à bom, est etiam præsentis temporis: sed hic ponitur ut paradigma futuri, quod in eo tempore frequentius occurrit usurpatum. Du lange beo ic mid eop, *quousque ero vobiscum*, Matth. xvii, 17. eop ne býþ æmiz ðing unmih-telic, *nihil vobis erit impossibile*. Ic býþ lærc genemned on heofenan rice, *minimus vocabitur in regno caelorum*. eabyge rýnb þa þe for pihtrýnere hingraþ 7 býrcraþ. forþam þe hi beoþ zefýllebe, *beati, qui esuriunt, ac sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur*, Matth. v, 6. In cod. *Cott.* legitur beom, à beon, pro beo: ut, ic hal beom, *salvus ero*, Matth. ix, 22. pær etiam ibi legitur pro býþ: ut, 7 býð í pær ðiu hlætmercto duolu pýnre þrom æppu, & erit novissimus error peior priore. bíþon etiam occurrit pro beoþ, erunt. vide regulam secundam hujus capituli.

Modus imperativus.

V.	Beo ðu, vel rí ðu, vel ríç ðu, sis,	Beon pe, vel rín pe, simus.
	esto.	beoþ ze, vel rín ze, sitis, estote.
	býþ he, vel rí he, vel ríç he, sit, esto.	beon hi, vel rín hi, sunt.

Beo ðu onbugenbe þinum píþerþinnan hraþe, *esto protinus consentiens adversario tuo*, Matth. v, 25. rý eoper rþræc hýt ír. hýt ír, *sit sermo vester, est, est, verf.* 37. rí þin nama gehalçob, *sanctificetur nomen tuum*, Matth. vi, 9. beoþ fulþremede, *estote perfecti*. Pro beo í rí þu, occurrit pær þu, *Luc.* i, 28. *Matth.* xxvii, 29. *Marc.* xv, 18. sic pær arþærct, *esto pius*, *Cædm.* lx, 22. pær þinum rcalcum pel eapmode, *esto deprecabilis super servos tuos*. cod. ms. canonum. Pro rí í ríç, legitur ríende: ut, ne zýt ríende mayrepe, *neque etiam sit mercator*. ib. Pro beoþ ze vel rín ze, legitur peze ze: ut, *hale peze ze, *salvete*, Matth. xxviii, 9. & porar ze: ut, porar ze hoge rua neþro, *estote prudentes sicut serpentes*. porar ze ðonn iuh píþærct, *estote vos perfecti*, cod. evang. interlin. *Cott.* legitur etiam porað: ut, porað ze hal, *avete*, Matth. xxviii, 9. Beo etiam occurrit pro beoð postposito prononime: ut, beo ze na hogiende ýmb þa morzenhcan neobe, *de crastino, hoc est, de futuro, solliciti esse nolite*. pro rín í rýn, occurrit ríen: of cipican arcabene ríen, *ab ecclesia arceantur*, *Spelm.* concil. p. 195. & ríon, p. 106.

Modus optativus, potentialis & subjunctivus.

VI. Temp. præsens.	Beo, rí, sim.	beon, rín, simus.
	býrc, rí, sis.	beon, rín, beoð, sitis.
	beo, rí, sit.	beon, rín, sint.

þæt recze ze þ íc rí, *vos autem, quem me esse dicitis?* Matth. xvi, 15. þæt þu ne rý zerepen þram mannum þærtenbe, *ne videaris hominibus jejumans*, Matth. vi, 18. þæt ze rýn eopner þæþer beapn, *ut sitis patris vestri filii*. forþam ic recze eop. þ ze ne rýn imbhyðige, *ideo dico vobis, ne solliciti sitis*, Matth. vi, 25. ðæt þin ælmeþre rý on býglum, *ut elemosyna tua sit in abscondito*. ðæt híz rýn gehýpede, *ut exaudiantur*. nota autem quod pro rí, & rín, sæpe occurrunt río, reo, ríon, reon: penrt ðu nu þ re anpeald 7 þ zenihc reo to forþeonne, *putas ne potentiam & sufficientiam esse contemnendas*. þa ríþ þing þe pe æn ýmbe rþræcon. þeah

* Inde derivatur *Anglicanum* *wassail*, *salve*, peze hale: Vide capituli octavi regulam primam. hi

hi toncme feon mid þorþum. þat hit is eall an þing, hæc quinque, de quibus modo locuti sumus, etsi verbis distinguantur, reuera tamen unum sunt; Boethius Ælfredi p. 73, 74.

Temp. præf. imp.	pæpe, <i>essem, fuerim, fuisset.</i>	pæron, an, en, un, <i>esemus, fuerimus, fuissetus.</i>
	pæpe, <i>esses, fueris, fuisset.</i>	pæron, <i>essetis, fueritis, fuissetis.</i>
	pæpe, <i>esset, fuerit, fuisset.</i>	pæron, <i>essent, fuerint, fuissent.</i>

And eallum on hýpa heortan þincendum hpæþer he Lriſt pæpe, *cogitantibus omnibus in cordibus suis, ne forte ipse esset Christus.* ȝyſ ȝe of middaneard pæpe, *si de mundo fuissetis.* buton þa þa-ȝar ȝercýrte pæpun, *nisi breuiati fuissent dies,* Matth. xxiv, 22. Perfectum tempus, & plusquam-perfectum tempus coincidunt plane, in utroque numero, cum tempore præterito imperfecto.

Modus infinitivus.

VII. Beon & peþan *esse, existere, fore.* to beonne, to bionne & to peþanne, *existendi, existendo, existendum.* Saxo-barbare etiam þora, & þorra *esse, & to þoranne, existendi, do, dum.* nellay ȝe ȝonne þora ȝelic him, *nolite ergo assimilari eis,* Matth. vi, 8. cod. evang. interlin. Cott. Iob ȝy is hepe to beonne, *bonum est nos esse hic,* Matth. xvii, 4. Iod is is heþ to þoranne. cod. evang. interlin. Cott. pilnaþ rimle to bionne, *cupiunt semper existere,* Boeth. Ælfredi, p. 92. Anpeard, *præsens.* topeard, vel re þe rceal beon, *futurus.* notandum etiam est in cod. interlin. Cott. legi etiam pepe à Cimbrico wera, pro *esse:* ut, mæte þorþon ȝis þora þ pepe beboht in micel þeh, *potuit enim istud venundari multo,* Matth. xxvi, 9. occurrit etiam in isto codice, þie, à Francico 3 siin, *esse:* ut, huelc meh þie ȝie ȝecȝar, *quem me esse dicitis,* Matth. xvi, 13. Hinc observare obviam est, rýndon, rýnt, rýnt, rýn, rý, à siin vel sic; beom, beo, býrt, býþ, beoþ, à beon; þar à þeran; & pæpe, pæron, à wære vel wera, formari & ducenda esse.

Conjugatio verbi auxiliaris peoþan, ȝeþeoþan, fieri, esse.

Modus indicativus.

VIII. T. præf. & fut.	Numerus singularis.	Numerus pluralis.
	ic peoþe, pupþe, & pýþe.	pe peoþon, an, en, & peoþaþ, vel pupþaþ.
	þu peoþert, pupþert.	ȝe peoþeþ. aþ.
	he 4 peoþe, pupþe, & pýþe.	hi peoþon, an, en, un, & peoþaþ, vel pupþaþ.

Ðat hi anpeþe peoþan. ȝ Iobey niht lujan, *ut concordet sint, vel fiant, & Dei iustitiam* [s fas] *ament.* and hit pýþe ȝreop, *& fit arbor,* Matth. xiii, 32. and þ pýþe þæpe þeobe eal to unþearþe, *& istud erit omnino genti præjudicium,* cod. ms. canonum. Drihten ne ȝe-pupþe þ, *domine non erit hoc,* Matth. xvi, 22. hit ȝepýþ him of minum fæþer, *fiet illis à patre meo,* Matth. xviii, 19. fæȝe is hþenne þar þing ȝepupþun, *dic nobis quando hæc erunt?* Matth. xxiv, 3. þu rþrecan ne miht of þone bæȝ þe þar þing ȝepupþaþ, *non poteris loqui usque in diem, quo hæc fiant,* Luc. i, 20. ne nane ȝepupþaþ, *neque fient,* Marc. xiii, 19. ubi 5 pro ȝ; *media* scilicet pro *aspera.* lenes enim & *media* frequenter occurrunt pro *asperis.*

Numerus singularis.

Numerus pluralis.

IX. Temp. præf.	ic peapþ.	pe pupþon, an, en, & peoþon, an, en.
	ȝu peapþert.	ȝe pupþeþ.
	he peapþ.	hi pupþon, an, en, & peoþon, an, en.

And leoht peapþ ȝepoþert, *& facta est lux,* Gen. i, 3. Ða peapþ mycel rýpung ȝepoþben on þæpe ræ, *tum motus magnus factus est in mari.* and þær peapþ micel ȝeþeoht ȝupa on ȝeape, *ibique uno anno bis commissum erat acre prælium,* Gibl. chron. Sax. an. 885. and þa peapþ þæt rice to bæled on rýf, *fuit autem illud regnum divisum in quinque partes.* þa he peapþ ȝeþoþen, *cum cepisset mergi,* Matth. xiv, 30. and hi þær arlymede pupþon. ȝ þær peapþ reala of rlegenna, *ibi autem fugati erant, & multi occidebantur,* Gibl. chron. Sax. an. 1001. hi pupþon ȝeþreþede, *turbati sunt,* Matth. xiv, 26. peoþon to eþreape, *renovata erant.* Boeth. Ælf. p. 90. Tempus futurum circumscibitur etiam per auxiliare rceal; ut, ic rceal ȝerlaȝen pupþen, *occisus ero.* þu rcealt, &c.

Modus imperativus.

Numerus singularis.

Numerus pluralis.

X.	peoþe, pupþe, vel pýþe ic.	peoþon, an, en, pe.
	peoþe ȝu.	peoþe ȝe.
	peoþe, pupþe, pýþe he.	peoþon hi.

ȝeþeoþe leoht, *fiat lux,* Gen. i, 3. ȝepupþe nu færtis, *fiat firmamentum,* Gen. i, 6. ȝa ȝepupþe ȝe rpa ȝu ȝelyþert, *vade, & sicut credidisti, fiat tibi,* Matth. viii, 13. ȝeþeoþe þe ealþa þu

1 Vid. cap. viii. reg. 13. 2 Quasi præfens, ut absens quasi abessens. 3 Vid. Gram. Franc. cap. viii. 4 ȝeþeoþe. Cædm. xxxix, 17. folde peoþeþ þeobland monȝ þine ȝeþýlled. & 48, 7. ȝien ȝe runu peoþeþ bearn of bnyþe ȝupþa ȝebýnt cumea, 5 Iobey niht, fiat, Ælfric. pýlles.

pylle, fiat tibi sicut vis, Matth. xv, 28. ne purþe næfre pæstm of þe acenned, nunquam ex te fructus nascatur, Matth. xxi, 19. Ær þam þe ealle þar þing Ʒepurþon, donec omnia fiant, Mat. xxiv, 34.

Modus optativus, potentialis, subjunctivus.

	Numerus singularis.	Numerus pluralis
XI. Temp. præsens.	ic peorþe, purþe, vel pýrþe. ðu peorþer. he peorþe, purþe, pýrþe.	pe peorþon, an, en. Ʒe peorþe. hi peorþon, an, en.

Ʒæt ænig man to lange unbiscopas ne pýrþe. ut nemo confirmatione episcopali nimium diu destitutus sit. nýr Ʒoflice nan þing býhle þ ne purþe Ʒerputelod. ne nan ðihle þing þ ne purþe Ʒeopenod, nihil enim est opertum, quod non revelabitur, aut occultum, quod non scietur, vel apertum erit, Matth. x, 26. þa Ʒereah Pilatur þ Ʒepurþe mare Ʒehlyd, videns autem, Mat. xxvii, 24, &c.

	Numerus singularis.	Numerus pluralis.
XII. Temp. präteritum.	ic purþe. ðu purþer. he purþe.	pe purþon, an, en. Ʒe purþeð, að. hi purþon, an, en.

Ʒalpa barna betyr þe æfre Ʒeboren purþe, omnium infantium, qui unquam nati, optimus, ms. Jun.

Modus infinitivus.

XIII. Ʒeorþan, ƷeƷeorþan, & Ʒorþan, fieri, esse. to peorþanne, existendi, existendo, existendum.

Participium.

Ʒorþen, Ʒeorþen, factus, a, um. Deah þe he pur Ʒeorþen pæpe, tametsi certus esset factus. Da pær sumpe niht Ʒeorþen Ʒrim Ʒrom, facta est nocte quoddam sæva tempestas. Ʒeorþenþe Ʒecpýþrædenne, conventionem factam, Matth. xx, 2.

XIV. Reperitur hoc verbum in diversis modis & temporibus apud antiquos nostros auctores, maxime in egregio Satyrarum libro, qui inscribitur The diston of Pierce Plowman: ut,

Wuch wo worth the man, that misculeth his inwitte.
And said mercy madam, your man shall I worth.
And well worth Pierce Plowman that purfueth god in doinge.

Similia frequenter etiam occurrunt exempla apud Galfridum Chaucerum nostratem, ut II. de Troilo:

Who worth the faire gemme vertulesse,
Who worth that hearbe also that doth no hote.
Who worth the beauty that is routhlesse,
Who worth that wight that trede ech under fote.

XV. Duo sunt Verba substantiva ap Mæso-Gothos: VISAN, esse; & VALIΦAN, fieri, esse.

VISAN, esse.		VALIΦAN, fieri, esse.	
Modus indicativus.		Modus indicativus.	
Num. sing.	Num. plur.	Num. sing.	Num. plur.
Temp. præf. iM, sum.	SIGNM, sumus.	T. præf. VALIΦA, fio.	VALIΦAM.
iS.	SIGNΦ, nā.	ΦAIS, vel ΦIS.	VALIΦAIΦ.
iST.	SIND.	ΦEIΦ, vel ΦIΦ.	VALIΦANA.

Pro iST, occurrit SIGN, Marc. XIII, 29. pro SIND, SINDAN, Luc. VIII, 21. SIGN, SIGNM, SIGNΦ, videntur deduci ab obsoleto SIGAN, liquidem apud Alamannos Sein, & apud Francos, eorum majores, Siin, esse significat.

In numero duali occurrunt etiam VALIΦAS, & VALIΦATS: & VALIΦIΦ, aliter scribitur VALIΦIΦ, & pro VALIΦAIΦ, VALIΦAIΦ. De numero duali consulat lector cap. VIII. reg. 17.

XVI. T. præf.	VALS, eram.	YESNM.	Temp. præf.	VALIΦ, fiebam.	VALIΦNM.
	VALST.	YESNΦ.		VALIΦ.	VALIΦNΦ.
	VALS.	YESNN.		VALT.	VALIΦNN.

Pro VALST, legitur VALRST, Job. ix, 34. pro VALS, occurrit VALIΦI: pro YESNM, YESNN:

Id est, male illi contingat, qui, &c. Id est, mani dicunt werden & worden. Worth up inward sense. Sax. inpt. 3 Belgæ & Ger. if thou wilt, ascende se placet, Chauceri Boeth. Temp.

Temp. futur. | ¹ SIGAN, ero. | SIGAIMA.
 | ² SIGAIS. | SIGAIΦ.
 | SIGAI. | SIGAINA.

Temp. fut. | VALIKΦAN. | VALIKΦAIMA.
 | VALIKΦAIS. | VALIKΦIΦ.
 | VALIKΦAI. | VALIKΦAINA.

XVII. Modus imperativus.

SIGAIS, sis, esto. | SIGAIMA, simus.
 | SIGAIΦ.
³ SIGAI, sit, esto. | SIGAINA.

Modus imperativus.
 VALIKΦAIS, sis, esto, | VALIKΦAIMA.
 factus. | VALIKΦIΦ.
 VALIKΦAI. | VALIKΦAINA.

XVIII. Modus optativus, potent. subjunctivus.

Temp. præf. | SIGAN, sim. | SIGAIMA.
 | SIGAIS. | SIGAIΦ.
 | ⁴ SIGAI. | SIGAINA.

Modus optativus, potentialis, subjunctivus.
 Temp. præf. | VALIKΦAN. | VALIKΦAIMA.
 | VALIKΦAIS. | VALIKΦIΦ.
 | VALIKΦAI. | VALIKΦAINA.

Temp. præf. | VESGAN, effem. | VESEIMA.
 | VESEIS. | VESEIΦ.
 | ⁶ VESEI. | VESEINA.

Temp. pr. | VALIKΦAN. | VALIKΦEIMA.
 | VALIKΦEIS. | VALIKΦEIΦ.
 | ⁷ VALIKΦEI. | VALIKΦEINA.

Modus infinitivus.

Absolutus: VISAN, & SIGAN, esse.
 XIX. Cum præpositione: AN VISAN, ad
 existendum.

Modus infinitivus.

Absolutus: ⁸ VALIKΦAN, fieri, esse.
 Cum præpositione: AN VALIKΦAN,
 ad existendum.

Participium.

VISANDS, existens, cum sim, &c.
 Græce, ὄν, ἔσθαι, ὄν. quod Italico sermo-
 ne dicitur essendo.

Participium.

VALIKΦANS, γενόμενος. VALIKΦA-
 NA, γενομένη. VALIKΦAN (emphaticè
 VALIKΦANX) γενόμενος.

CAPUT OCTAVUM.

De verbo activo regulari.

I. **V**erbum activum est personale, vel impersonale; personale autem est regulare, vel irregulare.

Paradigma verbi activi regularis LUFIAN, amare.

	Numerus singularis.	Numerus pluralis.
Temp. præf. & fut.	Ic lufize, amo. Du lufart, ert, fert. he lufað, eð, fð.	pe lufiað, amamus. ze lufiað. he lufiað.

Terminatio tertiæ sing. ð aliquando, euphoniæ gratiâ, vertitur in τ: ut arizt *resurget*. Matth. xv, 19. Cum infinitivus exit in AN purum, personæ plurales desinunt in iað: ut, hingriað, pýriað, holiað, &c. Quod si exeat in eon, tum formantur in eoð: ut, zereonð, à zereon. Cum verò consonans præcedit AN, exeunt in að: ut, ðýrrtaþ, pepsað, ælað, bibbað, &c. **U** ante AN in formandis temporibus liquefcit plerumque in h: ut in pæhð, *trutinat*, à pægan. Notandum autem hic est desinentia in ðan vel tan in infinitivo, formare tertiã singularem præsentis in ð abjiciendo AN. D autem, maximè in ðan desinentibus, mutatur sæpe in τ. Aliter: Communis terminatio tertiæ singularis in að, eð, ð, in desinentibus in infinitivo in ðan, mutatur in τ. sic pedsan, *pasce*, *nutrire*, facit pet, *pascit*: ut, eoper heofenlico pader hiz pet, Matth. vi, 26. Sic rcrýðan, *vestire*, format rcrýt, *vestit*: zif æcereþ peod Eod rpa rcrýt. eala ze zehpæber zeleaþan þam mycle ma he rcrýt eop, Matth. vi, 30. Sic biban, *rogare*,

¹ SIGAN &c. formata videntur ab infinitivo SIGAN, quod corruptè extat in Francico Siin, tametsi non occurrat in Ulfbilana versione. ² Pro SIGAIS occurrat SINDA, Luc. v, 10. ³ Luc. xx, 16, & SIG, Matth. v, 37. ⁴ Pro SIGAI legitur SIGAI, Luc. viii, 25. & SIGAN, Luc. xiv, 31. ⁵ Pro VESEIS, occurrat VEISEIS: ⁶ Pro VESEI, legitur VEISI: ⁷ Pro VALIKΦEI legitur VALIKΦI: ⁸ VALIKΦAN ERN- MIST, γενόμενος, Marc. x, 44. K 2 forma